

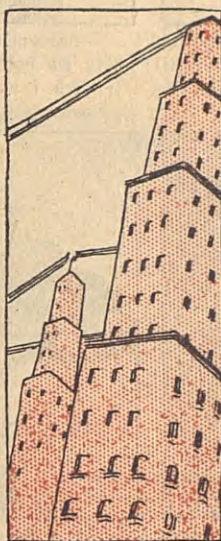
VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

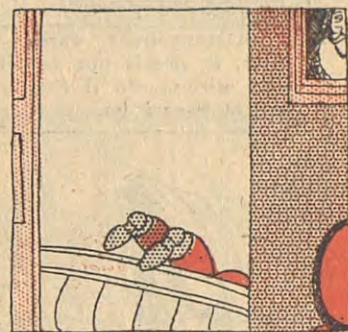
A Nova York la vida es fa cada dia més impossible amb tant de soroll, trasbals, vertiginosa circulació, etc., etc.

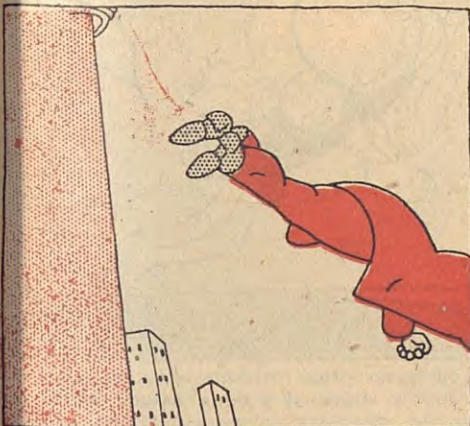
I el qui, a més, ha de viure a dalt d'un «grata-cèls»...

...no té ni el recurs d'eixir al balcó a pendre l'aire i fer-se passar el mareig, perquè encara li ve més rode-sa de cap. Aquest era el cas del pobre senyor Baldiri. Per a distreu-re's d'altres cabòries relatives...

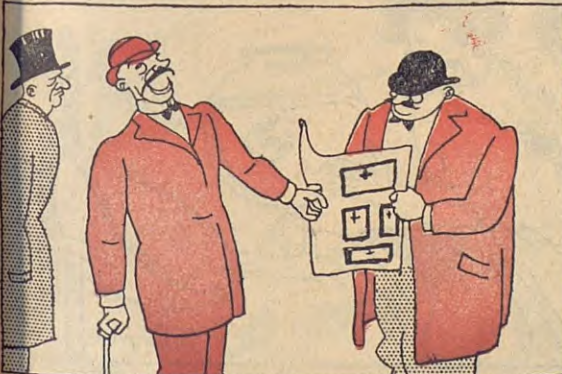
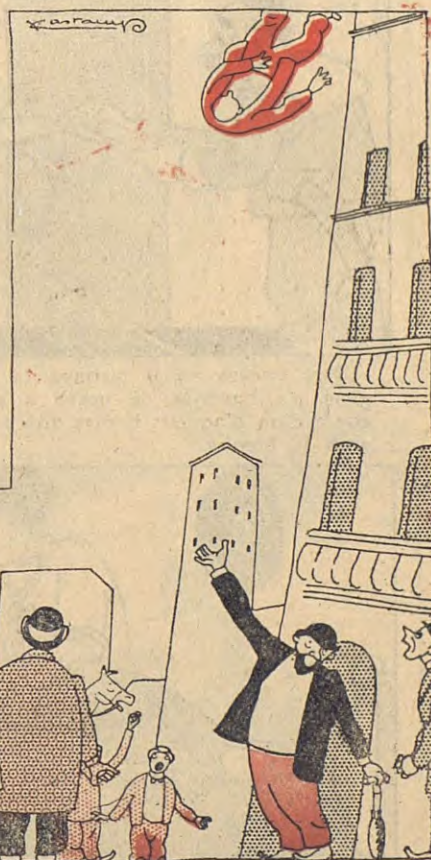
...al «Trust de la xocolata» (en vies de formació) va voler pendre un xic l'aire. Però tan bon punt va abocar-se a la ba-rana, va sentir com un buit a dintre la closca, el vèrtig el va agafar i el pobre senyor es va llançar a l'espai...

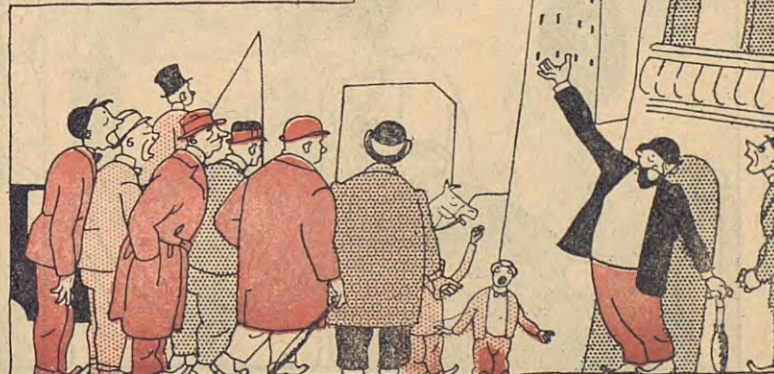
...no sabem si en cerca de nous horitzons o d'un xiriber de «pronòstic reservat».

La família va tenir un trastorn dels grossos, creient-lo suïcida.

En veure l'esquela, els coneguts acudiren, ama-com un sol home, a l'hora de l'enterro.

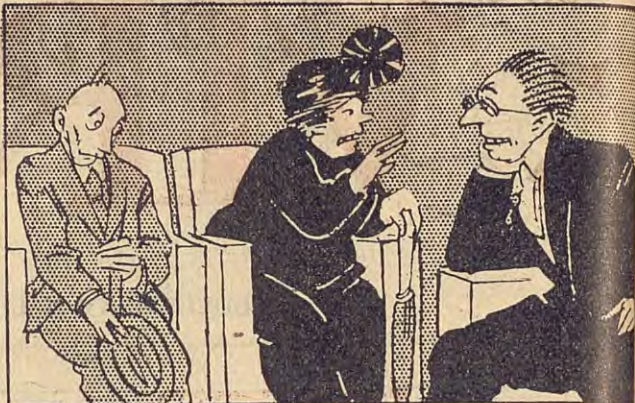

Més es tingueren d'esperar una bella estona perquè, malgrat fer dos dies que havia començat a caure, encara no havia arribat a baix.

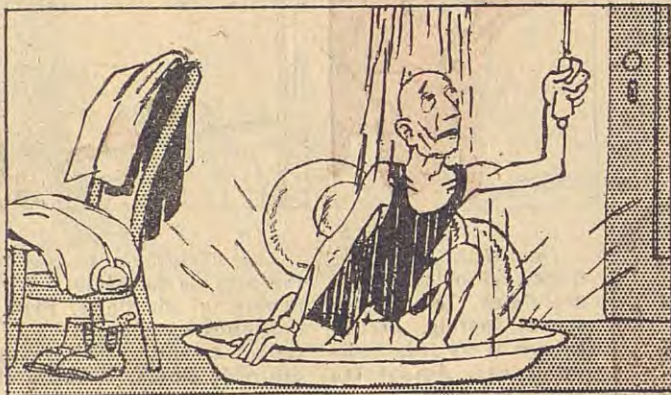
HIDROTERÀPIA

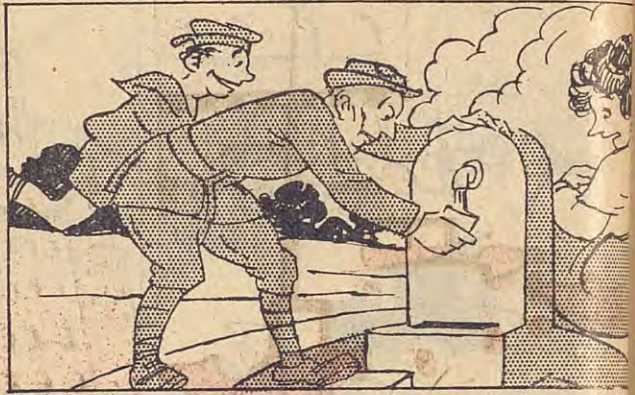
—Desenganyat, Jordi, aquesta desgana no pot continuar, és precis que el cèlebre doctor Hidromel et dongui una mirada. Jo li tinc una fe absoluta i l'esperança de que et posarà bo.

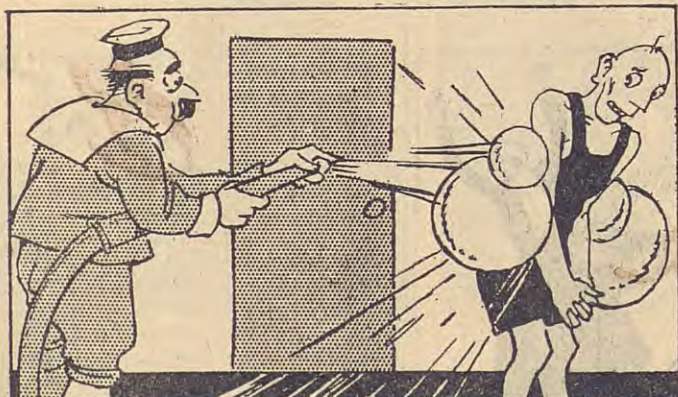
—Senyora, no digui res més: el seu marit lo que necessita és Hidroteràpia, molta Hidroteràpia. Que faci el que li diré i aviat serà curat.

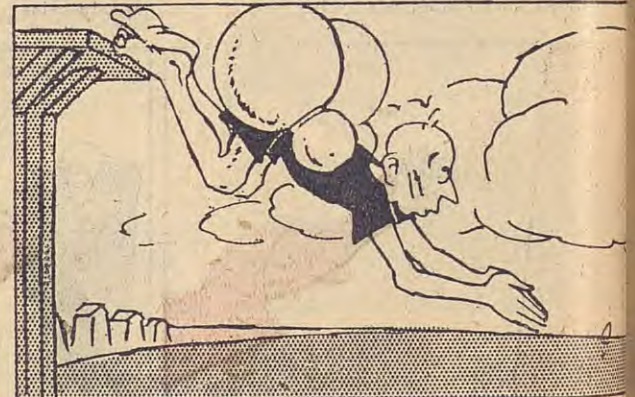
En compliment de lo previst, el pobre Jordi va començar a pendre dutxes i més dutxes...

...i a beure enormes vasos d'aigua de la font del F... i de la font de la Teula, i de la font de l'Alba... i fins a la font del Gat!

Però encara no li tornava la gana, i vulgues no vulgues, va haver-se de posar a sota el raig de la manguera d'un d'aquells homes que sembla que hagin de pujar amb la bomba.

Tampoc ni va haver prou i aleshores va fer-se del «Carme de Natació», per a veure si l'aigua salada aniria millor que la dolça.

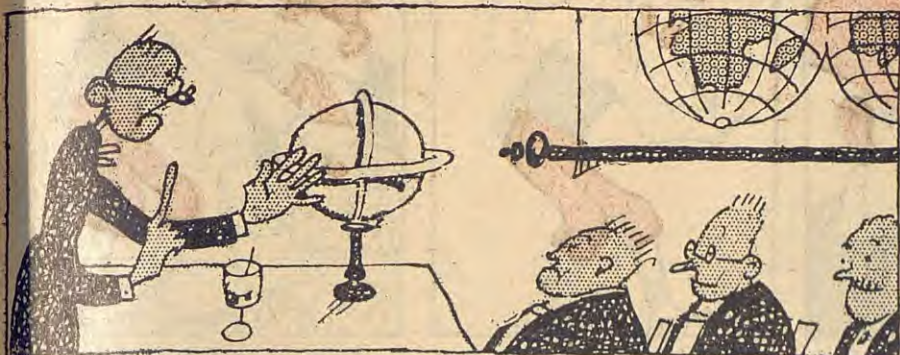

Però ca, l'home cada cop més dèbil. Fins que un dia, després de pendre un colosal vas d'aigua del Carme, no va poder resistir més...

...va tornar-se peixet i ara està com el peix a l'aigua. Glòria al doctor Hidromell!

LA DARRERA PARAULA DE LA CIENCIA

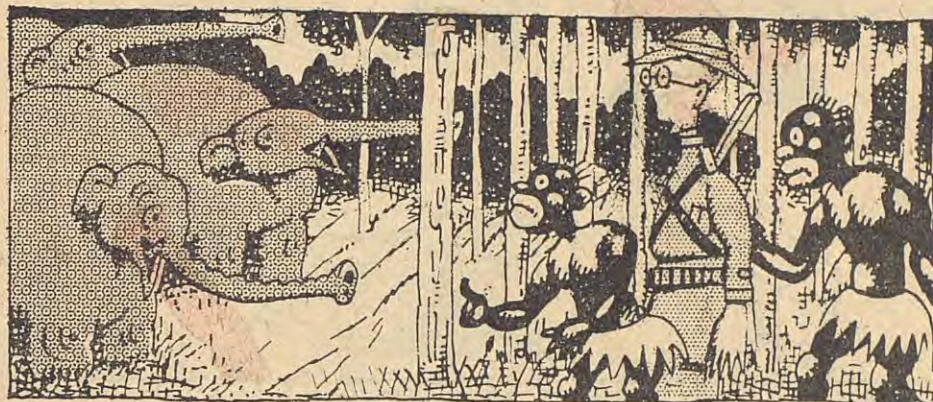
Senyors: Heu's aquí que jo, quan era jove, vaig tenir una pensada molt bona, com totes les meves, (la modèstia, com de costum, queda apart). Va consistir en anar-me'n a caçar elefants, els quals, com saben, usen caixals d'ivori...

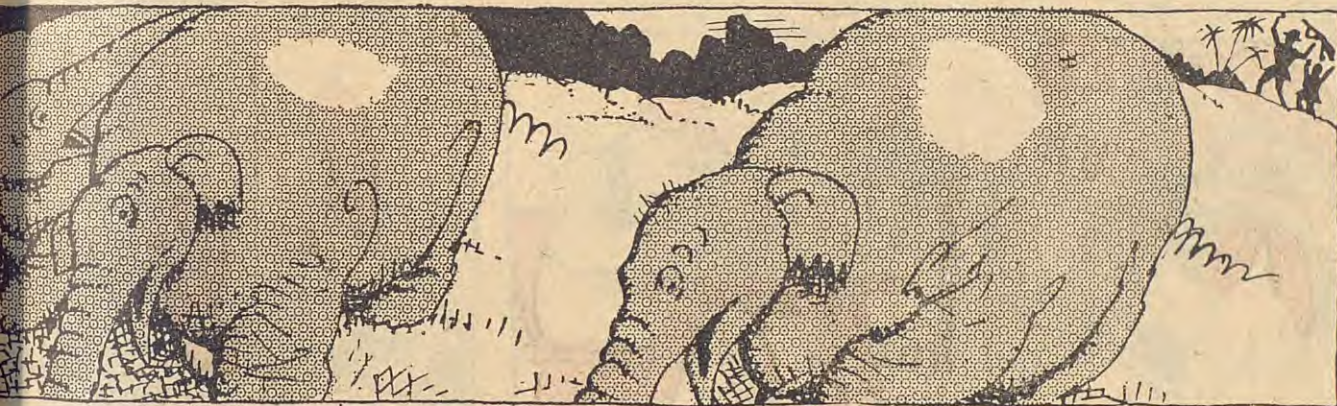
...apropòsit per a fer boles de billar. Jo volia ésser-ne agabellador i fer-me ric.

Vaig contractar dos negres per a que m'ensenyessin les tasques elefantines.

Efectivament, aviat varen trobar-ne. Però els elefants, que tenen la trompa molt fina, ens devien sentir amb l'olor...

...i van posar-se a córrer com a desesperats. Nosaltres, al seu darrera, corriem també, però no pas tant com ells, car els elefants, que no corren massa sovint, quan s'hi posen semblen el tramvia del carrer de Balmes. I em vaig veure obligat a disparar la meua escopeta. Les bales els rebotien a la pell, i mentrestant (com diu que fan els castors amb la cua), coneixent que els perseguíem per a pendre'ls-hi els uials, ells mateixos se'ls trencaren i els deixaren anar per terra.

Però quan els varem tenir als dits veierem, amb la consegüent estupefacció, que no eren d'ivori, sinó de celuloide. Si tindrè pega! Tots els elefants que havia trobat portaven dentadura posticçal!

En Tofolet, pobre, però aixerit.

En Bernat, ric propietari, però més du que un ou de mona.

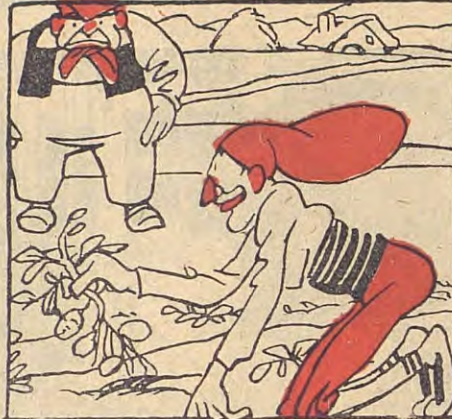
En Tofolet va tenir una pensada, proposar a en Bernat la compra a mitjes d'un camp.

—Vós hi posareu els diners. Jo hi posaré la feina. Vós collireu lo de l'exterior i jo lo de dintre.

—Magnífic! —exclamà en Bernat.—Aquest pobre infeliç es quedarà amb les arrels i a mi en canvi em quedarà tota la collita. Faré un negoci rodó!

Però vetaquí que la primera cosa que va plantar en Tofolet, varen ser patates, i es clar, en Bernat va veure entristit, com tota la collita quedava per en Tofolet.

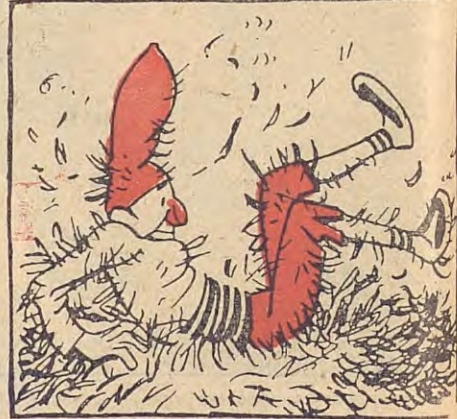
—Canviem—va dir.—Ara tot ço que surti a fora serà per tu.—I vetaquí que la segona collita preparada per en Tofolet, va ser de blat i també li tocà tota a ell.—Això no s'hi vall—va dir en Bernat.

Com que tu ets qui sembres perquè jo no en sé, ho fas al teu gust. Ara jo et donaré la llevor, ho sembres, i si endevines de què s'ha sembrat, el terreny serà teu.

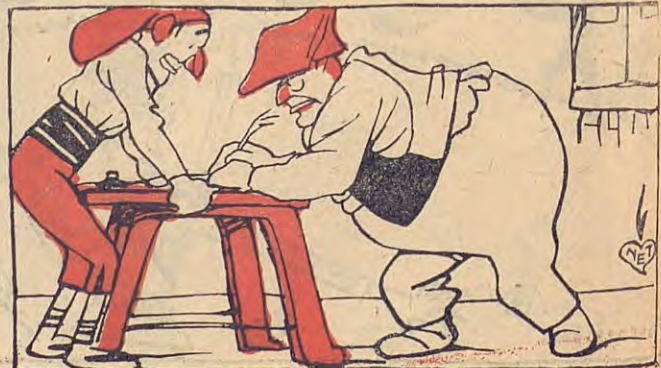
Als pocs dies en Bernat rep una carta d'en Tofolet notificant-li que un aligot se li menjava lo plantat.—Caram!—exclamà en Bernat.—Tinc de veure aquesta bèstia que em fa malbé el sembrat.

Entretant en Tofolet, embadurnat de mel, s'arrossegava per sobre d'una pila de plomes dels galls que aquells dies havien mort a casa seva i dirigint-se al camp...

...féu exclamar a Bernat:—Mira l'animalot que em fa malbé el camp! Com podré salvar les meves lleties d'aquesta bestia tan grossa!

Al dia següent en Bernat firmava la cessió del camp a favor d'en Tofolet, doncs aquest li havia endevinat que lo plantat eren «lleties».

EN PERET

(Continuació)

En Peret no s'espantà, sinó que, agafant un ametlló, es disposà a esclafar-lo entre dues pedres.

—Peret, no em matis!—cridà l'ametlló.

—Vull saber que hi tens dintre. Obriràs la closca?—No!—No la obriràs—No!—Doncs té!

Una pedra pesant caigué damunt de l'estoig de vellut i un rierol de sang en brollà que tenyí la gran pedrassa i les herbes que tapissaven el camp. En Peret s'espantà i una dolor se sentí a la mà com si cent agulles el piquessin; s'havia esclafat el dit. En Peret rigué de la seva covardia i, agafant l'ametlla que trobà dintre l'estoig se la menjà.

En el moment una força miraculosa el feia tornar enrera, camí de l'escola, més en Peret, obeint la seva voluntat, no accedí i s'allunyà camí endavant, ressonant encara a ses orelles les clares

veütes: «Torna a l'escola, Peret, torna a l'escola!» El Sol sortia de la muntanya i en Peret caminava encara.

—On vas, Peret? Que fas camnapa, avui?—féu el Sol.

—Tu també trobes que dir?—respongué en Peret.—Procura enllestir-te i desvetlla'm les sargantanetes que podré jugar amb elles!

—Així penses passar tot el dia? Torna a l'escola, Peret, torna a l'escola!

—A l'escola, dius? No hi tornaré pas! Mira, les lletres no estaven contentes de mi si no les cantava mil vegades al dia; además són tant pretencioses que no volen sinó que hom parli sempre d'elles a l'escola!... I fins et diré que les que m'empipen més eren unes que tenen com un pal i algunes una cua que... ni que em passessin pel costat les coixeria!

—Deixa't de romansos, Peret, i torna a l'escola!

—Escolta, i tu que en saps de llegir, per-ventura?

—Em fas gràcia, nano. No saps que jo sóc deixeble del gran Mestre?

—De qui dius?

—Del Mestre en cels i terres que és Déu Nostre Senyor.

—I Nostre Senyor et féu cantar les lletres com el mestre m'obligava a mi?

—No, home! Jo vaig aprendre de Déu tan sols a un seu buf.

—Ah, vetaquí perquè m'aconselles de tornar a l'escola!

Adéu, Sol!—I en Peret s'allunyà, cantant. Camina que caminaràs, en Peret trobà un ruc en mig del camí.

—Què fas aquí, ruc?

—Espero l'amo.

—Boi carregat l'esperes? Ruc! No saps desfer-te de la càrrega?

—L'amo em renyaria.

—L'amo? Marxe'n de l'amo! Mira, fes com jo que vaig saber-me desfer dels llibres que em carregà el mestre, i mira, tan tranquil, ara!

—I on vas?—li demanà el ruc.

—A passeig; vols venir? Porta, ja et descarregaré.

I en Peret cuità a treure la càrrega del ruc i marxà amb ell camí enllà. Quan hagueren caminat un tros en Peret sentí de nou:

—Ah, Peret! Ah, Peret!

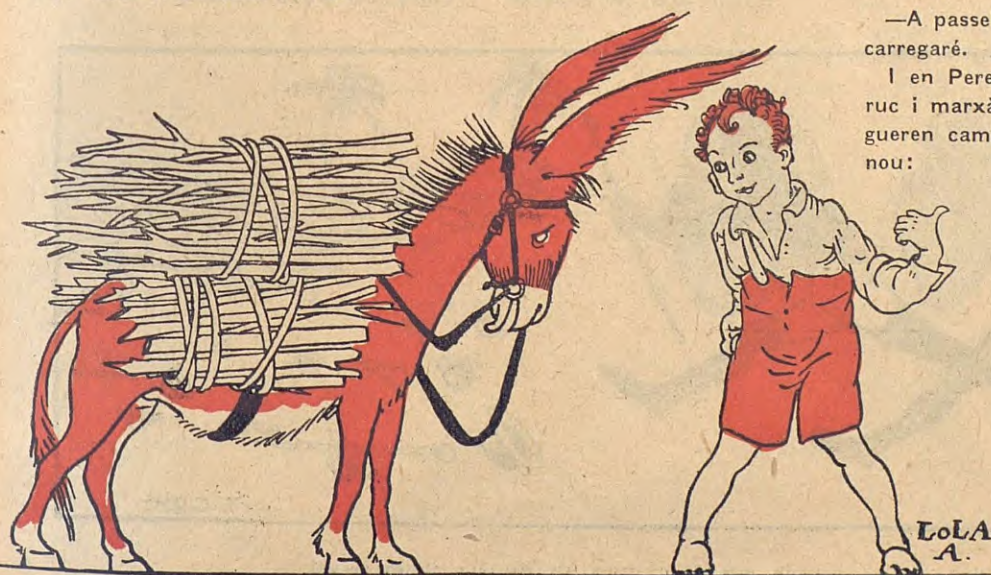
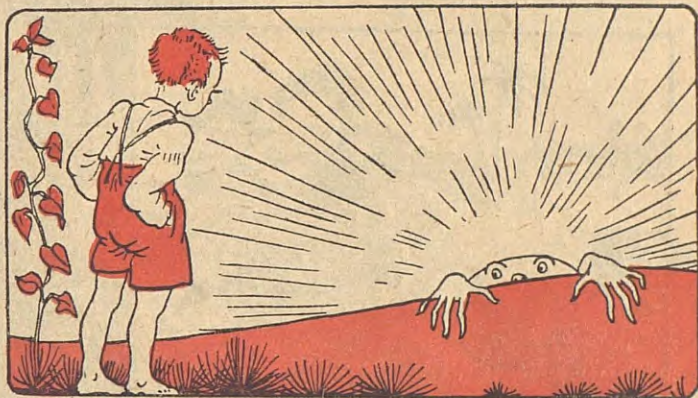
—No et dius pas aquest nom, tu també?—interrogà en Peret al ruc.

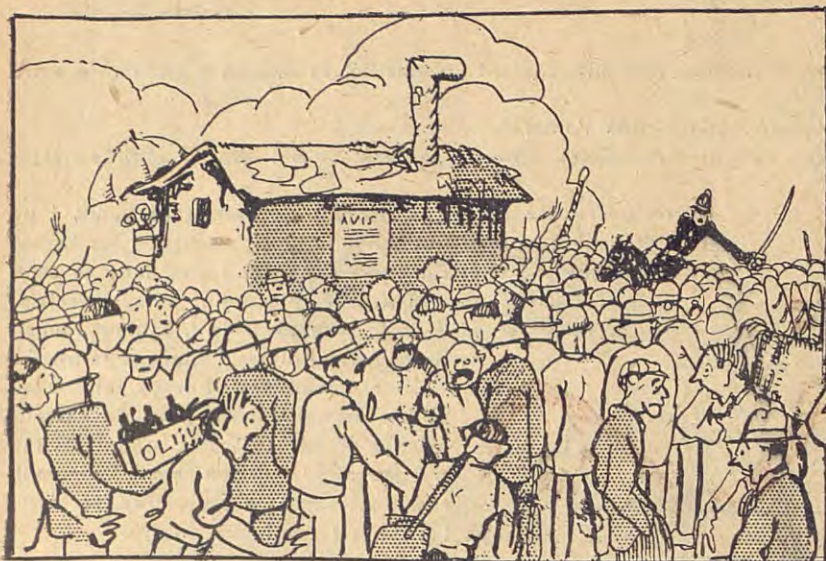
—No; jo, no. Jo em dic Burru—respongué el ruc.

—Així altra volta algú es diverteix amb mi. Qui em demana?—cridà el xaval, empipat.

(Continuarà)

LOLA A.

LoLA
A.

Un dematí del mes passat, els honrats (fins a cert punt), menestrals de X... tingueren una desagradable sorpresa. Els notables (això és un dir), pintors Fulano i Menguano, havien fet suspensió de pagos, (suposant, però, que alguna vegada haguessin començat a pagar). Els desdixats artistes, per a burlar la persecució...

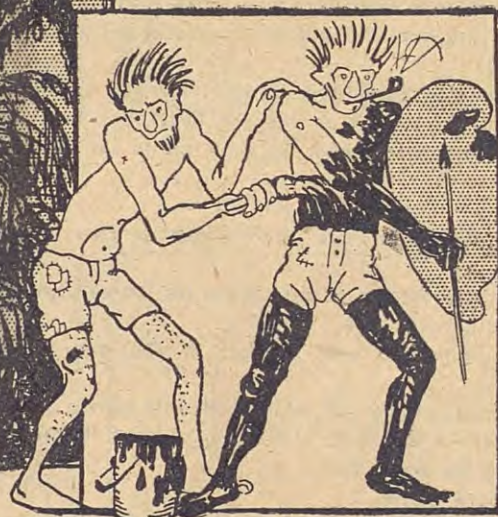
...de que segurament serien objecte, havien resolt, com els místics, retirar-se al desert, doncs encara que no eren impressionistes, l'aldarull que hi havia a la porta del taller era veritablement impressionant.

Però ni allí els volien deixar en pau els terribles creditors, que no es resignaven a perdre l'import de llurs factures i els empaïtaven armats de sengles estagues.

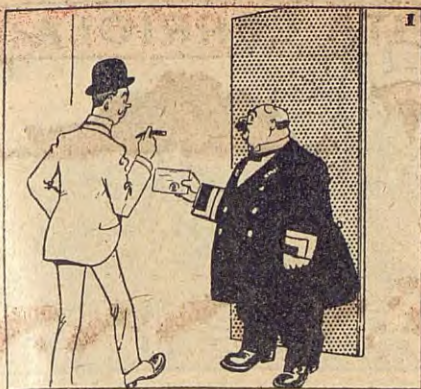
Sort varen tenir els nostres amics (sempre tenim tendència a posar-nos al costat de la desgràcia), de trobar una selva verge...

...i màrtir, on poder-se amagar i posar en pràctica un truc pictòric de resultats infalibles, que ja compendreu desseguida que mireu el gravat d'aquí sobre i el d'aquí sota.

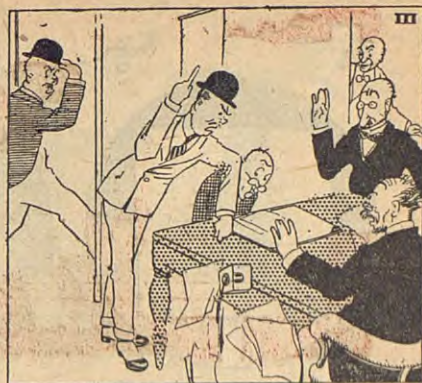
Entre parèntesi, aquesta era la primera vegada que la pintura els hi feia algun servei.

—Don Torcuat, tinc aquest ofici per a vostè.

—Vatúa, la cessantia!...

—Acaben de deixar-me cessant... Està bé... Però vos juro que això costarà la vida a més de quatre!

—Senyor Ministre, li denuncio que don Torcuat Malagelada, en rebre la cessantia, ha proferit amenaces de mort...

—Com s'enten? Què el portin desseguida a la Delegació del Districte!

—Es veritat que vostè, en rebre la cessantia ha dit que aquest fet costaria la vida a més de quatre?

—Sí, senyor, i ho comprendrà. Es que jo, encara que era empleat, tinc la carrera de metge... i la cessantia m'obligarà a practicar-la!

LOGOGRIF NUMERIC

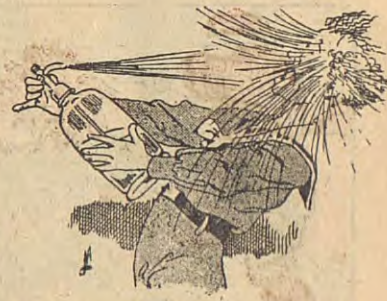
- 1234567 Home cèlebre.
- 123354 Regió d'Àfrica.
- 12372 Nom de dona.
- 1234 Moneda estrangera.
- 453 Part del cos.
- 17 Nota musical.
- 2 Vocal.
- 12 Part del cos.
- 262 Nom de dona.
- 4236 Aliment.
- 17323 Verb.
- 351267 Herba.
- 1237265 Nom d'home.

NICOLAU AURA

ENDEVINALLA

Sóc una cosa cosa que a ningú mai hi fet nosa. Tothom em cerca amb deliri i qui em té sóc son martiri. Encara que estigui brut per collir-me, el ric s'ajut, i amb molta satisfacció em posa al seu butxacó.

JOSEP ANGLÉS PROUS

—Ai, ai, què deu ser això? Què són aquestes «catxutxes»? Ah, vaja, ja veig el que és... Un nou aparell de dutxes!

X A R A D A

«Prima» és nota musical, també ho és «segona», «tercera» es negoció i un bon joc es el «total».

ANTONI M.ª TUGORES

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

Al geroglífic comprimit: Vaig a fora tot sol.

Al geroglífic: Calamars.

Al logogrif numèric: Florència.

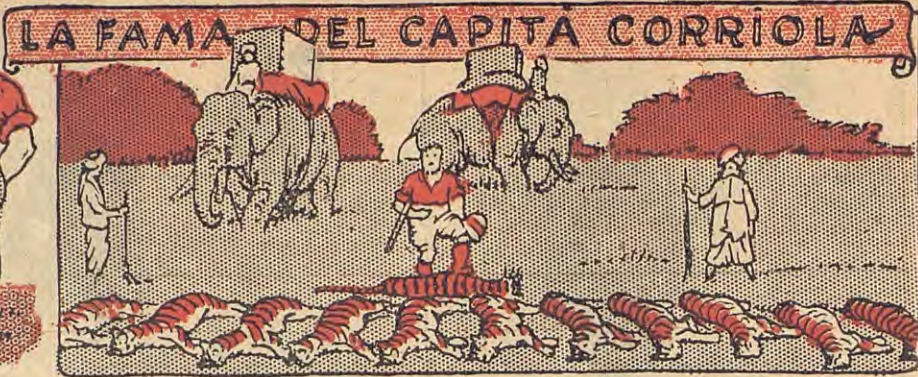
Al terç de sil·labes: Vallcarca, caraça, caçador.

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

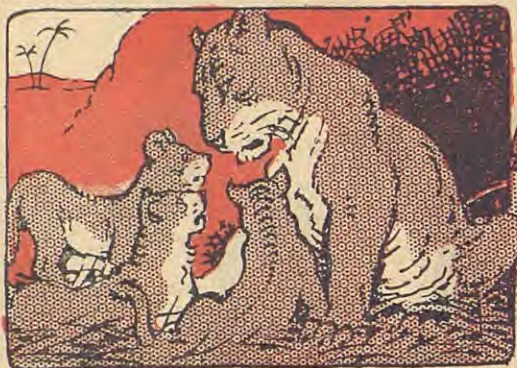
PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6— Ptes.
» amb fulletó novel·la	»	7 50 »	» amb fulletó novel·la	»	8— »
» » i VIROLET	»	13 — »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt.	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6— »

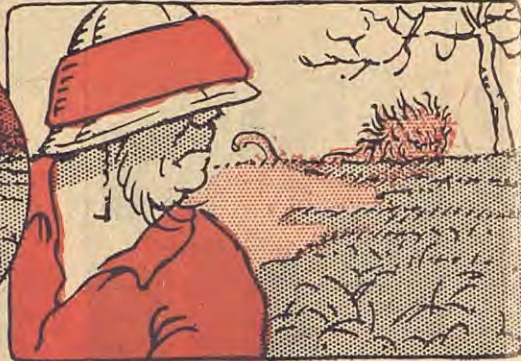
En Corriola ha estat sempre un gran tirador; una vegada, per a guanyar una aposta, va dibuixar el retrat de la seva promesa a trets de revòlver.

A les caceres resultava verament terrible per la seva punteria. Sempre tornava amb una dotzena o dotzena i mitja de tigres i panteres. Els tenia estemordits.

La seva fama s'havia extès per tot el món i arreu les feres mares criaven a llurs fills en el temor d'en Corriola i els hi donaven les entresenyas per a que se'n podessin guardar.

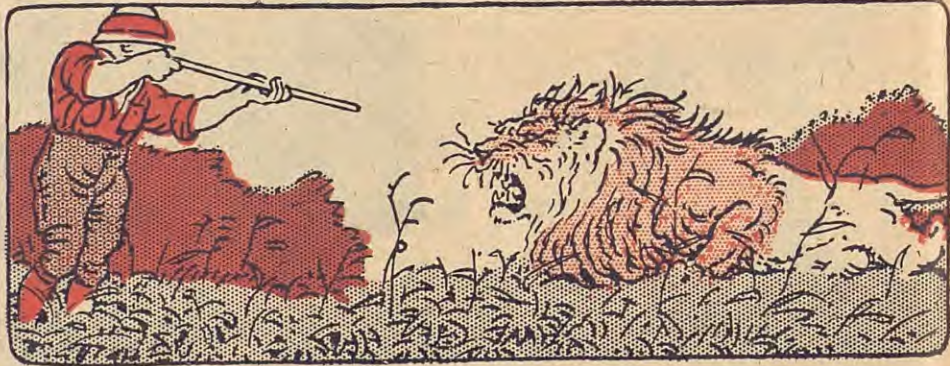

Un dia, a l'Àfrica, el capità va voler visitar a un amic seu que vivia en un kraal pròxim. Com que no pensava ni remotament en les feres, va sortir sense armes; no portava més que un bastó.

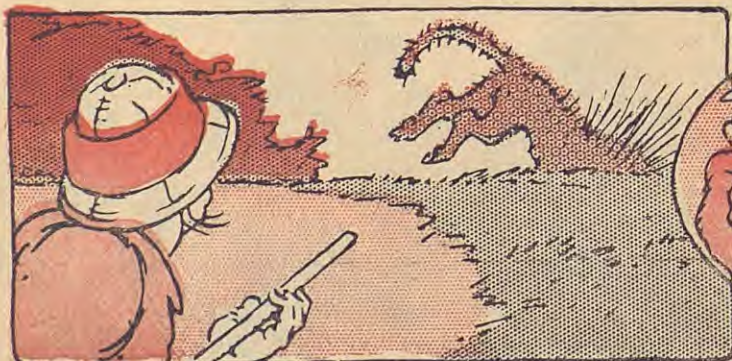
Més de sobte, un fort údol va fer-li comprendre la grossa imprudència que havia comès: un lleó enorme s'atansava. Si alguna qualitat preponderava en el nostre amic, era segurament la serenitat.

Sense inmutar-se gens ni mica, es posà el bastó a tall de carrabina i apuntà a l'ull esquerre del lleó.

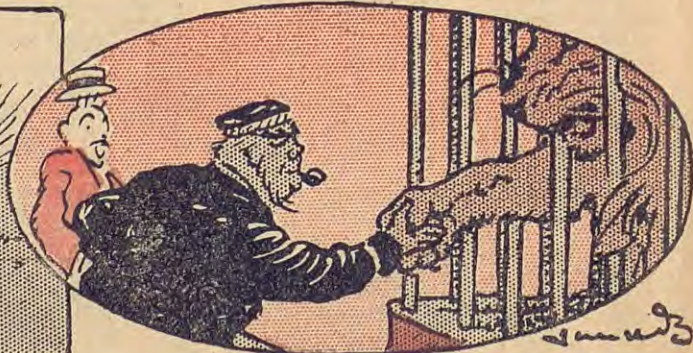

Aquest s'anava acostant pas a pas, recollit, a punt de botre: i en Corriola, quiet, tranquil, continuava immòbil en el seu lloc. Tot d'una, quan ja el lleó estava a quatre passes, es mira millor a en Corriola i deixant el posat agressiu li diu:—Perdoneu, no sou pas el capità Corriola?—Ell que li respón:—Per a servir-te, maco.

Sentir la contesta i fugir com un esperitat, va ser cosa d'un moment, deixant a en Corriola amb un pam de boca oberta.

(Pròximament: «El capità Corriola al Polo Nort»)

Alguns anys després, visitant la famosa col·lecció de feres d'Hamburg, va trobar al pobre lleó dintre una gàbia. El pobric encara va donar-li les gràcies perquè aquell dia no va voler disparar.